

Skatten stiger gennemgaaende til 100, udgør 38,888 Dre, naar man vil have det ganske nøjagtigt. Det vil altsaa sige, at en gros Prisen for Brændevin vil vokse med omtrent 1½. Detailprisen, hvorved forstås Udsalget i Pottevis, var den samme Dato 38 Dre, Forhøjelsen bliver 38,888; med andre Ord, Detailprisen vil vokse til det dobbelte. Det er Forholdet; paa en aldeles forsvindende Brok nær bliver dette det nøjagtige Forhold, hvis Prisen forhøjes. Hvis man saa spørger om: hvor meget bliver saa det enkelte Væger Brændevin, det, vi paa dansk talde en Snaps, fordyret gennem Bestatningen? Ja, saa beror det naturligvis paa, hvor stort dette Væger er, og jeg maa tilstaa, at det er det eneste Punkt, hvori de mig foreliggende Oplysninger afvige, nemlig deri, hvor mange saadanne Vægere, der gaa paa en Pot, og det er ganske naturligt, at Angivelserne afvige, fordi sandsynligvis selve Vægerets Størrelse er forstellig i de forskellige Udstøkningssteder. Der har en Gang tidligere i Anledning af en Brændevinsafgift foreligget det ærede Ting Oplysninger om, til hvilken Pris Brændevinen i Virkeligheden blev udsolgt pr. Pot, og dersom jeg ikke huffer meget fejl — jeg tror for øvrigt, jeg har Oplysningerne endnu — var det noget, der steg op lige til 2 Kr. Altsaa gennem en høj Snapspris og smaa Snapske kunde man udbringe det dertil. Men det er naturligvis Forhold, der aldeles ikke vedkomme Spørgsmaalet om Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Det, man maa spørge om, er: hvor meget bliver i Virkeligheden Brændevinen forhøjet i Pris? Hvor stor Udstøkningsfordel vedkommende tager, er virkelig noget, der i mine Tanker ikke vedkommer Loven eller Lovgivningsmagten. Jeg vil dog sige, at efter en Oplysning, der foreligger mig, men rigtignok er givet under den Form, at der af sædvanlige Snapske gaar 32 paa en Pot, vil, dersom man gaar ud derfra, den Forhøjelse paa Stoffet i Snapsen, som hidrører fra Skatten, udgøre 1,214 Dre. Det er Forholdet. Selvfølgelig, dersom der, hvad der stemmer med en anden Oplysning, kun kan udbringes 21 saadanne Vægere af en Pot, bliver Jordbøvelsen af hvert enkelt Væger c. 1½ D. Jeg tror, at det er rigtigt, at man holder sig for Die, at det, der vedkommer os her, er Spørgsmaalet om, hvor meget selve Varen bliver fordyret, og hvad der er aldeles uvedkommende her, er, paa hvilken Maade Forholdet ordnes mellem Producenten og Konsumenten, og hvor meget der bliver liggende paa Vejen. Det var altsaa Tallene.

Da jeg har taget Ordet igen, vil jeg ikke undlade straks at anholde en Ytring af

den ærede sidste Taler, nemlig den, at man dog vel skulde vogte sig for at fordyre Brødet for Menigmand. Det ærede Medlem maa formodentlig have overhørt, at jeg før sagde, at jeg var fuldstændig villig til at undtage fra Formalingss- eller Meltolden grovmalet Rug, og at denne Vare overhovedet slet ikke spiller nogen Rolle i Indførselen af den ganske simple Grund, at den ikke faar nogen Udførselspræmie. Det er kun de Melsorter, der faa Udførselspræmie, som der er Spørgsmaal om, at man skal bæfte sig imod, og dertil hører ikke grovmalet Rug. Det faar ingen Udførselspræmie. Nu vil man kunne sige, at saa behøvede jeg ikke udtryffeligt at have nævnt Alid. Det er rigtigt, jeg havde ikke behøvet det. Men, hvorfor jeg har nævnt det i Lovforslaget, var, for at jeg ikke øjeblikkelig skulde blive anholdt af de ældre Agrarer her i Tinget med, at man nu ogsaa vilde fordyre dette Sjelpestof for Landbruget. Derfor nævnede jeg det udtryffeligt. Altsaa hele Beregningen af, hvor meget et Rugbrød vilde blive dyrere osv., kunde have været fuldstændig sparet, thi Meltolden kan ikke faa nogen Indflydelse paa grovmalet Rug.

Jeg skal erkende, at den Vej, som det ærede Medlem anviste til at hindre Brugen af Brændevin her i Landet, nemlig ved absolut Forbud, er den mest virksomme af alle. Men naar jeg før brugte dette Udtryk: Brændevinsgiften, var det jo ikke min Mening at betægne den som en Gift i Lighed med Arsenik eller lignende. Det var ingenlunde min Mening, men det jeg mente var den Forgiftning af Samfundet, der finder Sted gennem den overdrevne Brug af Brændevin. Om en Forhøjelse af Skatten som den, der her er foreslaet, vil være tilstrækkelig til at formindste denne overdrevne Brug, derom kan kun Erfaringen belære os. Men skulde det være saa, at man ikke gennem en Fordyring deraf kunde naa frem til en saadan Indskrænkning, skal jeg ikke være utilbøjelig til at undersøge det Spørgsmaal, om man ikke bør gaa saa vidt, at Spiritus overhovedet skulde behandles paa samme Maade som Medicamenter og Gifte. Det er jo noksom bekendt, at meget af det, som kaldes Gift og er Gift, er det kun, naar det nydes i større Maal, medens det i smaa Maal netop er et Lægemiddel. Man kunde jo gøre det samme gældende om dette „Livsvand“ som det kaldes fra først af, da det fik Indpas i Europa, og sige: Hellere end at finde sig i et overdrevent Misbrug deraf maa man nøde Samfundet til helt at undvære det. Jeg erkender, at der er Logik deri, men jeg tror, at det dog